



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Ivonou Šubrtovou ve věci

žalobce: **M. M.**
zastoupen Mgr. Tomášem Těšitelem, advokátem se sídlem třída
Edvarda Beneše 1527/76, 500 12 Hradec Králové

proti
žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**
se sídlem Křížová 25, 225 08 Praha 5

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 5. 9. 2018, č. j. R- 540 212 0284 - 315 -
PBL, o starobní důchod,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalovaná rozhodnutím ze dne 6. 1. 2018, č. j. R-6.1.2018 – 423/540 212 0284, (dále také jen „prvoinstanční rozhodnutí“) přiznala žalobci podle § 29 odst. 3 písm. a) zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění pozdějších předpisů (dále také jen „zákon o důchodovém pojištění“) ode dne 12. 4. 2017 starobní důchod ve výši 8 546 Kč měsíčně. Žalobce podal proti prvoinstančnímu rozhodnutí námitky, v nichž vyjádřil svůj nesouhlas s výměrou starobního důchodu, žádal, aby uvedené rozhodnutí bylo změněno

tak, že starobní důchod se přiznává ve výši odpovídající vyměřovacímu základu 25 000 Kč.

2. Žalobou napadeným rozhodnutím žalovaná zamítla námitky žalobce a potvrdila prvoinstanční rozhodnutí. Uvedla, že po provedeném dokazování zjistila, že výpočet starobního důchodu byl proveden správně (rekapitulace na straně 3 rozhodnutí), rovněž správně byl stanoven věk potřebný pro vznik nároku na starobní důchod i doba pojištění. Ke dni přiznání starobního důchodu žalobce získal dobu pojištění v počtu 31 roků a 284 dnů (tato je podrobně uvedena v osobním listu důchodového pojištění ze dne 4. 12. 2017). V den dosažení důchodového věku (63 let a dva měsíce, tj. dnem 12. 4. 2017) žalobce nesplnil podmínku doby pojištění uvedenou v § 29 odst. 1 písm. i) zákona o důchodovém pojištění, tj. nejméně 33 let, ale splnil podmínky pro vznik nároku na starobní důchod podle ustanovení § 29 odst. 3 písm. a) zákona o důchodovém pojištění, neboť dosáhl důchodového věku po roce 2014 a získal aspoň 30 let doby pojištění. Doložené vyměřovací základy a doložené vyloučené doby získané žalobcem byly ve starobním důchodu zohledněny. Žalovaná citovala na věc dopadající ustanovení zákona o důchodovém pojištění [zejména § 28 ve spojení s § 29 odst. 1 písm. 1 a § 29 odst. 3 (podmínky nároku na starobní důchod); § 32 (důchodový věk); § 33 odst. 1, § 15, § 16 (způsob výpočtu výše důchodu)].
3. K námitkám žalobce, že jeho starobní důchod odpovídá vyměřovacímu základu 25 000 Kč, žalovaná uvedla, že v průběhu dob pojištění žalobce jsou tzv. „mezery“ (roky 1980 až 1982, rok 1996 a část roku 1997, část roků 1999 a 2000 a roky 2003 až 2014), které nelze bez doložení potřebných dokumentů zhodnotit jako dobu pojištění.

II. Obsah žaloby

4. Žalobce v podané žalobě namítal, stejně jako předtím v námitkách, že žalovaná nesprávně stanovila vyměřovací základ pro výpočet jeho starobního důchodu a tím i nesprávně stanovila výši jeho starobního důchodu. Uvedl, že v rámci žádosti o starobní důchod mnoha doklady doložil a jednoznačně prokázal, že má odpracováno minimálně 41 let doby pojištění (ať už jako zaměstnanec nebo při podnikání jako fyzická osoba, či jako jednatel dvou společností s r. o.) a že jeho „*vyměřovací základ činí průměrně 25 000 Kč, což odpovídá vyměření starobního důchodu cca 12 000 Kč měsíčně.*“ Navrhl, aby soud napadené rozhodnutí změnil tak, že se mu starobní důchod přiznává ve výši odpovídající vyměřovacímu základu 25 000 Kč.

III. Vyjádření žalované

5. Žalovaná ve svém vyjádření k žalobě shrnula podstatu projednávané věci. K výhradám žalobce o nízké výši přiznaného důchodu poukázala na tzv. mezery v dobách pojištění (viz výše). Zopakovala, že dne 4. 12. 2017 vyhotovila osobní list důchodového pojištění (dále také jen „OLDP“), v němž zhodnotila veškeré prokázané doby pojištění, vyměřovací základy a vyloučené doby. Celková doba pojištění žalobce činí 31 roků 284 dnů.
6. Dále se žalovaná obdobně jako v odůvodnění napadeného rozhodnutí zaměřila na mezery v dobách pojištění, popsala skutková zjištění a platnou právní úpravu ohledně prokazování doby pojištění/zaměstnání a výdělků primárně pomocí evidenčního listu důchodového pojištění (dále jen ELDP) či náhradních dokladů (např. pracovní smlouvy, výplatní pásky z daného období, kopie mzdových listů – pro případnou rekonstrukci

ELDP), popř. svědecky ve smyslu § 85 odst. 5 zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon č. 582/1991 Sb.), přičemž žalobce žádné z takových dokladů za dosud nezapočtené sporné období nedoložil.

7. K žalobcově vlastnoručně psané příloze k žádosti o důchod, v níž uvádí průběh svého celoživotního pojištění a výši dosažených příjmů, zejména od roku 1991, odlišně od evidence ČSSZ, žalovaná stejně jako v odůvodnění napadeného rozhodnutí zopakovala, že musí trvat na tom, že žalobce nepředložil, a to ani se žalobou, žádný listinný důkaz, kterým by prokázal další dobu pojištění a jím tvrzené vysoké výdělky, dosud nezhodnocené.
8. Žalovaná uzavřela, že vzhledem ke skutečnosti, že žalobce nedoložil žádné jiné listinné doklady prokazující další vyměřovací základy či doby pojištění započitatelné ve smyslu zákona o důchodovém pojištění či zákona č. 582/1991 Sb., které nejsou uvedeny v OLDP a použity pro výpočet výše přiznaného starobního důchodu, a neprokázal tak, že získal neméně 41 roků doby pojištění a že jeho vyměřovací základ v rozhodném období dosahoval 25 000 Kč měsíčně, jak tvrdí v žalobě, navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV. Skutkové a právní závěry krajského soudu

9. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí podle § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“) v mezích žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). O žalobě rozhodl při jednání dne 13. 2. 2020 v nepřítomnosti žalobce, který se prostřednictvím svého zástupce ze zdravotních důvodů omluvil.
10. Zástupce žalobce odkázal na žalobu s tím, že žalobce se domnívá, že pokud za něho nebylo řádně placeno pojištění, neměla by tato skutečnost jít k jeho tíži. Je přesvědčen o tom, že během řízení u žalované předložil nebo navrhl předložit větší množství dokumentů, které by jeho tvrzení prokázaly. Část těchto dokumentů žalovaná odmítla, a ve zbytku je zhodnotila tak, že k prokázání nároku žalobce nestačí. O mezeře v době pojištění v období let 1980-1982 je žalobce přesvědčen o tom, že vzhledem k zákonné úpravě platné a účinné v dané době, nejen že zaměstnán byl, ale zároveň i zaměstnán býti musel. Předložil potvrzení o délce praxe – průběh předchozích zaměstnání, vystavené zaměstnavatelem Pivovary a sladovny, koncern Praha ze dne 8. 10. 1986 (*poznámka soudu: již založeno ve správním spisu*), v němž KPÚ GŘ Praha mimo jiné potvrzuje praxi žalobce jako stavebního asistenta ve společnosti Feal Milano (v letech 1980-1982). I ve vztahu k ostatním dobám po roce 1991 se žalobce domnívá, že předložil velké množství důkazů. Zástupce žalobce nově předložil k důkazu usnesení Okresního soudu v Hradci Králové ze dne 27. 9. 1990, čj. Firm 265, podle kterého byl na základě návrhu žalobce povolen zápis do podnikového rejstříku o zřízení firmy Rekon – stavebně montážní firma, IČO: 111 12 441. Dále předložil žalobcem zpracovaný dokument - ručně psaný přehled dob pojištění ze dne 6. 2. 2016 (*poznámka soudu: již založeno ve správním spisu*). Má tak za to, že minimálně ve většině uvedených dob žalobce musel být účastníkem důchodového pojištění. Žalobce je proto přesvědčen o důvodnosti své žaloby.
11. K dotazu žalované, ve kterém období žalobce pracoval ve firmě Rekon, když se jedná o novou skutečnost, v průběhu správního řízení neuvedenou, zástupce žalobce uvedl, že dle

sdělení klienta tam měl být zaměstnán jako stavební asistent v letech 2003 až 2014, ne však po celé období, konkrétně to není schopen specifikovat. Uvedená firma již neexistuje, respektive nevykonává žádnou činnost.

12. Pověřená pracovnice žalované setrvala na zamítnutí žaloby pro její nedůvodnost. K námitce zástupce žalobce, že neuhrazení pojistného na důchodové pojištění nemůže jít k tíži žalobce uvedla, že uvedené platí jen pokud by bylo jednoznačně prokázáno trvání pracovního vztahu, tj. pokud by pomocí řádných dokladů bylo prokázáno konkrétní období výkonu práce „od-do“. Namítla, že v potvrzení o délce praxe ze dne 8. 10. 1986 je uvedena délka praxe v letech. Ta sice začíná dnem 2. 7. 1973 až 1979, ale není již uveden konkrétní den konce období. Rovněž následující období od 1980 - 1982 a 1982 - dosud, je uvedeno jen v letech (celkem 13 let a 3 měsíce). Období od roku 1980 do roku 1982, žalobci dosud nezapočtené, nemá jednoznačný začátek ani konec ohledně uvedení konkrétních dnů. Aby žalobci uvedená doba mohla být zhodnocena jako doba pojištění, musel by doložit další doklady, například smlouvu o vzniku pracovního poměru, výpověď, dohodu o skončení pracovního poměru, či jiné další dokumenty, například výplatní pásky, mzdové listy apod., což se nestalo.
13. K žalobcem ručně psanému přehledu dob pojištění, zejména k období let 2003 až 2014, kdy měl být dle svého tvrzení pojištěn z titulu jednatele právnické osoby namítla, že zákon stanoví povinnost být účasten pojištění z titulu člena statutárního orgánu či společníka pouze za situace, kdy z titulu výkonu takové funkce je dotyčná osoba právnickou osobou odměňována. Takovou skutečnost však žalobce neprokázal. Pokud žalobce odměnu pobíral, měl zákonnou povinnost přihlásit se na příslušné OSSZ a z této odměny hradit pojistné a překládat ELDP. V evidencích OSSZ ani žalované se žádná taková přihláška žalobce nenachází.

A. Skutkový stav věci

14. Ze správního spisu soud zjistil, že žalobce dne 9. 11. 2017 prostřednictvím OSSZ Trutnov uplatnil žádost o starobní důchod s datem přiznání od 12. 4. 2017. K žádosti přiložil ručně psanou přílohu ze dne 9. 11. 2017, v níž uvádí: „...*dnešního dne jsem doložil doklady na odpracovaných 43 let jako zaměstnanec i jako podnikatel (potvrzení od zaměstnavatele, výpisy z OR, živnostenské listy a koncese, daňová přiznání a kontrolní zápisy FÚ Trutnov o vedených daňových přiznání.) Do roku 1990 jsem pracoval jako zaměstnanec a od roku 1990 jsem podnikal ve stavebnictví jako fyzická osoba a současně jako jednatel (zaměstnanec) dvou společností s. r. o. - QUADRO spol. s r.o., Trutnov a UNI-REALSTAV s. r. o., Praha. Takto mám odpracováno 43 let, přičemž vyměřovací základ podle uvedených dokladů činí průměrně 22 000 Kč měsíčně.*“
15. Z osobního listu důchodového pojištění žalobce ze dne 4. 12. 2017, v němž je uveden celkový přehled dob pojištění a zaměstnání na podkladě evidenčních listů důchodového zabezpečení a evidenčních listů důchodového pojištění žalobce založených ve správním spisu, je zřejmé, že celková doba pojištění žalobce od 1. 9. 1969 do 12. 1. 2017 činí 31 roků a 284 dnů.
16. Správní spis dále obsahuje oznámení OSSZ Trutnov o výsledku řízení podle ustanovení § 6 odst. 4 písm. u) zákona č. 582/1991 Sb., ze dne 16. 11. 2017, v němž správní orgán šetřil žalobcem tvrzenou výdělečnou činnost u zaměstnavatele Feal Milano v době od 1. 11. 1980 do roku 1982, kterou doložil toliko Potvrzením o délce praxe – průběh předchozích

zaměstnání, vystaveným dne 8. 10. 1986 zaměstnavatelem Pivovary a sladovny, GŘ Praha. Vzhledem ke skutečnosti, že žalobce nepředložil žádné další doklady, ze kterých by bylo možné existenci uvedeného pracovního poměru a jeho přesnou délku prokázat, OSSZ nemohla ve smyslu citovaného ustanovení provést rekonstrukci evidenčního listu důchodového zabezpečení a namísto již neexistujícího zaměstnavatele Feal Milano vyplnit údaje o délce zaměstnání, dosaženém výdělků a vyloučených dobách. Mezera v době pojištění v letech 1980 až 1982 proto nemohla být žalobci započtena jako doba pojištění.

17. Další mezera v době pojištění se týká roku 1996 a části roku 1997, kdy žalobce měl dle svého tvrzení vykonávat samostatnou výdělečnou činnost. Z OLDP ze dne 4. 12. 2017 je nepochybné, že samostatná výdělečná činnost byla žalobci plně započtena a zhodnocena za období od 1. 5. 1990 do 31. 12. 1995. Pokud jde o sporné období roku 1996 a části roku 1997, je zřejmé (z přehledu o příjmech a výdajích osoby samostatně výdělečně činné za rok 1996 a 1997 – dle potvrzení OSSZ Trutnov), že žalobci byly platby na důchodové pojištění za rok 1996 vráceny, na rok 1997 si nepodal přihlášku k důchodovému pojištění. Dnem 31. 3. 1997 se žalobce odhlásil z důchodového zabezpečení osoby samostatně výdělečně činné z důvodu ukončení samostatné výdělečné činnosti (viz odhláška žalobce ze dne 7. 4. 1997). Z uvedeného vyplývá, že za rok 1996 a část roku 1997 žalobci nevznikla účast na důchodovém pojištění. Žalobce žádným věrohodným důkazem neprokázal opak.
18. Pro mezeru v období od 21. 10. 1999 do 30. 6. 2000 nejsou ve správním spise založeny, a žalobce ani dodatečně nedoložil, žádné doklady, které by prokázaly jeho účast na důchodovém pojištění jako zaměstnance v pracovním poměru nebo člena statutárního orgánu právnické osoby, jak žalobce sice tvrdil, ale nijak neprokázal.
19. Pokud jde o žalobcem tvrzená zaměstnání u QUADRO, spol. s r.o. Trutnov, byly mu v OLDP započteny výdělky a doba od 1. 10. 1993 do 31. 8. 1994 (dle ve správním spisu založeného evidenčního listu důchodového pojištění) a výdělky a doba od 1. 7. 2000 do 31. 1. 2002 u UNI-REALSTAV s. r. o. (rovněž dle ve správním spisu založeného evidenčního listu důchodového pojištění). Trvání pojištění a dosažené výdělky i v dalších dobách, dosud nezohledněných, žalobce neprokázal žádným relevantním dokladem.
20. Nejdelší mezera v době pojištění se týká období od 16. 2. 2003 do 5. 11. 2014, za které žalobce nedoložil žádné doklady, které by prokázaly jeho účast na důchodovém pojištění.
21. Na základě takto zjištěného skutkového stavu žalovaná prvoinstančním rozhodnutím (ze dne 6. 1. 2018) žalobci přiznala starobní důchod ve výši 8 546 Kč měsíčně ode dne 12. 4. 2017. Starobní důchod byl stanoven na základě součtu základní výměry ve výši 2 550 Kč měsíčně a procentní výměry ve výši 5 996 Kč měsíčně. Procentní výměra důchodu byla stanovena procentní sazbou z výpočtového základu (dále „VZP“), který činí 12 893 Kč. Jeho výše odpovídá osobnímu vyměřovacímu základu 14 229 Kč zjištěnému za roky 1986 – 2016. Procentní výměra ke dni vzniku nároku na důchod za 31 roků pojištění činila 46,50 % VZP, tj. 5 996 Kč měsíčně. Součástí rozhodnutí je OLDP ze dne 4. 12. 2017, v němž jsou všechny výše uvedené skutečnosti uvedeny.
22. Žalobce uplatnil proti prvoinstančnímu rozhodnutí námitky, které byly zamítnuty žalobou napadeným rozhodnutím.

23. Soud hodnotil provedené důkazy jednotlivě i v jejich souhrnu i s důkazy provedenými v řízení před správním orgánem (§ 77 odst. 2 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že **žaloba není důvodná**.

B. Právní závěry

24. Předmětem projednávané věci je posouzení, zda žalobce prokázal, že byl účasten důchodového pojištění i v dobách, které žalovaná nezohlednila při stanovení celkové doby pojištění v jeho osobním listu důchodového pojištění, na jehož základě mu vyměřila a přiznala starobní důchod. Samotný způsob výpočtu starobního důchodu žalobce nesporně, namítá toliko nízkou výši starobního důchodu z důvodu nezapočtení všech dob pojištění, které dle žaloby činí 41 let (v příloze k žádosti o důchod uváděl, že získal 43 let doby pojištění) a dále, že jeho vyměřovací základ činí průměrně 25 000 Kč (v příloze k žádosti o důchod uváděl vyměřovací základ průměrně 22 000 Kč).
25. Podle § 5 písm. a) zákona o důchodovém pojištění jsou při splnění podmínek stanovených v tomto zákoně účastní důchodového pojištění zaměstnanci v pracovním poměru, pokud jsou účastny nemocenského pojištění podle zvláštních právních předpisů (§ 8 zákona o důchodovém pojištění).
26. Podle § 5 odst. 1 písm. e) ve spojení s § 10 zákona o důchodovém pojištění jsou při splnění podmínek stanovených v tomto zákoně účastní důchodového pojištění osoby samostatně výdělečně činné.
27. Podle § 11 odst. 1 písm. a) zdp je dobou pojištění po 31. prosinci 1995 doba účasti na pojištění osob uvedených v § 5 odst. 1 a § 5 odst. 4, za kterou bylo v České republice zaplacen pojištění. Podle § 11 odst. 2 zdp se za dobu pojištění uvedenou v odstavci 1 písm. a) u osob uvedených v § 5 odst. 1 písm. a) až d) a f) až t) a v § 5 odst. 4 nepovažuje kalendářní měsíc, ve kterém nebyly dosaženy příjmy započitatelné do vyměřovacího základu pojištěnce proto, že tyto osoby nevykonávaly činnost zakládající účast na pojištění, pokud nešlo o omluvné důvody; za omluvné důvody se považují skutečnosti uvedené v § 16 odst. 4 větě druhé písm. a). Podmínka zaplacení pojistného uvedená v odstavci 1 písm. a) se považuje za splněnou v případě, kdy zaměstnavatel pojistné na pojištění neodvedl, ačkoliv byl povinen toto pojistné odvést, pokud se dále nestanoví jinak.
28. Samotná účast na důchodovém pojištění však pro vznik nároku na starobní důchod nestačí, rozhodující je získání potřebné doby pojištění (§ 28 a násl. zákona o důchodovém pojištění), která je odvislá od zaplacení pojistného [viz § 11 odst. 1 písm. a) tohoto zákona].
29. Podle § 28 zákona o důchodovém pojištění má pojištěnec nárok na starobní důchod, jestliže získal potřebnou dobu pojištění a dosáhl stanoveného věku, popřípadě splňuje další podmínky stanovené v tomto zákoně.
30. Důchodový věk žalobce, jak žalovaná správně uvedla, činí 63 let a dva měsíce. Uvedeného věku žalobce dosáhl dnem 12. 4. 2017.
31. Podle § 29 odst. 1 písm. i) má pojištěnec nárok na starobní důchod, jestliže získal dobu pojištění nejméně 33 let a dosáhl důchodového věku v roce 2017.

32. Z podkladů žalované založených ve správním spise vyplývá, že žalobce v den dosažení důchodového věku nesplnil podmínku doby pojištění 33 let, ale získal jen 31 let a 284 dnů pojištění.
33. Žalobce tak splnil podmínky pro vznik nároku na starobní důchod podle ustanovení § 29 odst. 3 písm. a) zákona o důchodovém pojištění, neboť dosáhl důchodového věku po roce 2014 a získal aspoň 30 let doby pojištění.
34. Podle § 38 zákona č. 582/1991 Sb. je primárním důkazním prostředkem k osvědčení doby pojištění a získaných vyměřovacích základů pro výpočet důchodu zejména evidenční list důchodového pojištění (do 31. 12. 1995 evidenční list důchodového zabezpečení). Dále je nutné vycházet z konkrétních pravidel pro prokazování některých dob pojištění upravených v § 85 zákona č. 582/1991 Sb., podle jehož pátého odstavce lze k prokázání doby pojištění (nikoli však vyměřovacích základů) použít čestného prohlášení nejméně dvou svědků a žadatele o důchod, nelze-li tuto dobu prokázat jinak (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 4 Ads 28/2013-22 ze dne 11. 7. 2013, dostupný na www.nssoud.cz). Při absenci shora uvedených důkazních prostředků se použijí obecná pravidla pro dokazování v § 52 odst. 1 ve spojení s § 1 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále též „správní řád“), podle kterého lze k provedení důkazu užít všech důkazních prostředků, které jsou vhodné ke zjištění stavu věci a které nejsou získány nebo provedeny v rozporu s právními předpisy, a to zejména listiny, ohledání, svědecká výpověď a znalecký posudek. Správní orgán rozhodující o dávce důchodového pojištění je současně podle § 3 správního řádu povinen zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonů s požadavky dle § 2 správního řádu, tj. při respektování zásady zákonnosti a zákazu zneužití pravomocí, ochrany práv nabytých v dobré víře i veřejného zájmu, proporcionality, legitimního očekávání a rovnosti účastníků. Správní orgán rozhodující o dávce důchodového pojištění je ve smyslu § 12 a § 13 zákona č. 582/1991 Sb., povinen opatřit si za součinnosti pojištěnce nezbytné podklady ke zjištění skutkového stavu. Tyto podklady si správní orgán opatřuje především z údajů uvedených v evidenčních listech důchodového pojištění i šetřením prováděným podle § 11 zákona č. 582/1991 Sb. (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 3 Ads 81/2010-493 ze dne 13. 1. 2011).
35. Krajský soud po provedeném přezkumném řízení konstatuje, že žalobce trvání pojištění a dosažené výdělky (vyměřovací základy) i v dalším období žalovanou dosud nezohledněném neprokázal žádnými relevantními důkazy, které jsou zákonem vyžadovány k prokazování doby pojištění/zaměstnání, a to ani v řízení před soudem. Soud neshledal v postupu žalované, pokud jde o žalobci dosud nezapočtené doby pojištění v tzv. „mezerách“, žádné pochybení. Žalobce byl v průběhu správního řízení o starobní důchod žalovanou poučen o tom, jaké doklady jsou zákonem vyžadovány, byl poučen i o ustanovení § 85 odst. 5 zákona č. 582/1991 Sb., tj. prokázání doby pojištění podpurným dokladem - prohlášením dvou svědků. Uvedeného ustanovení žalobce nevyužil. Žalovaná dokonce na základě žalobcem předloženého potvrzení ze dne 8. 10. 1986 o délce praxe – průběh předchozích zaměstnání (od 2. 7. 1973 do roku 1982 a od roku 1982 do 8. 10. 1986) provedla šetření podle § 6 odst. 4 písm. u) zákona č. 582/1991 Sb., k jím tvrzené výdělečné činnosti u zaměstnavatele Feal Milano v době od roku 1980 do roku 1982 (ostatní doby v uvedeném potvrzení, konkrétně doba od 2. 7. 1973 do 31. 10. 1980 a od 1. 6. 1982 do 31. 12. 1986, byly žalobci započteny na základě doložených ELDP). Krajský soud souhlasí s učiněným závěrem žalované, že pokud žalobce

nepředložil žádné další doklady (a neučinil tak ani v řízení před soudem), ze kterých by bylo možné existenci pracovního poměru u zaměstnavatele Feal Milano a jeho přesnou délku prokázat, uvedenou dobu mu nelze započítat do doby pojištění. Navíc, jak správně žalovaná upozornila, uvedené období je v citovaném potvrzení stanoveno neurčitě, toliko v letech, a nelze z něho ani zjistit konkrétní den a měsíc jeho začátku a konce. K předmětnému důkazu - potvrzení o délce praxe ze dne 8. 10. 1986 krajský soud dále poznamenává, že uvedené potvrzení bylo tehdeším zaměstnavatelem žalobce vystaveno pro Krajský soud v Hradci Králové jako doporučení „kladného vyřízení jeho žádosti ve věci jmenování znalcem v oboru ekonomika – odvětví ceny a odhady nemovitostí“. Nelze proto z něho dovozovat nic jiného než to, k jakému účelu bylo uvedené potvrzení určeno. K prokázání doby pojištění ve smyslu zákona o důchodovém pojištění a zákona č. 582/1991 Sb. s odkazem na výše uvedené, je předmětné potvrzení bez doložení dalších rozhodných důkazů nedostačující.

36. Za relevantní důkaz k prokázání doby pojištění krajský soud ve shodě se žalovanou nepovažuje ani žalobcem ručně psaný přehled dob pojištění ze dne 6. 2. 2016, založený ve správním spisu a předložený k důkazu v řízení před soudem, neboť nemá žádnou důkazní hodnotu. Žalobce totiž k prokázání svého tvrzení o dalších dobách pojištění a vyměřovacích základech (uvedených ve vysokých částkách) nenabídl žádné důkazy, které jsou zákonem o důchodovém pojištění či zákonem č. 582/1991 Sb. vyžadovány (viz výše). V uvedeném přehledu žalobce ke sporných dobám pojištění a jím tvrzeným výdělkům (vyměřovacím základům), které mu nebyly zhodnoceny, sám připojil poznámku - bude dodáno do 15. 3. 2016. Do správního spisu žalobce do uvedeného data ani později žádné doklady nedoložil a neučinil tak ani v řízení před soudem. Krajský soud k citovanému důkazu dále konstatuje, že nestačí uvedené skutečnosti (sopsis dob pojištění a údajných vyměřovacích základů) pouze sepsat, jak to učinil žalobce, ale je třeba skutečnosti o vzniku účasti na důchodovém pojištění a případné pracovní poměry nebo výkon činnosti osoby samostatně výdělečně činné či z titulu člena statutárního orgánu či společníka právnické osoby prokázat listinnými důkazy popsány shora, jak žalovaná žalobci vysvětlila i v napadeném rozhodnutí. K posledně uvedenému soud doplňuje, že podle § 5 odst. 1 písm. n) zákona o důchodovém pojištění platí, že pojištění jsou při splnění podmínek stanovených v tomto zákoně účastní společníci a jednatelé společnosti s ručením omezeným a komanditisté komanditní společnosti, jestliže mimo pracovněprávní vztah vykonávají pro ni práci, pokud za ně bylo zaplacen pojištění [§ 11 odst. 1 písm. a) cit. zákona]. Žalobce žádné další důkazy k prokázání skutečnosti o důchodovém pojištění z titulu jedatele či společníka právnické osoby nedoložil.
37. Při jednání soudu předložený důkaz usnesením Okresního soudu v Hradci Králové ze dne 27. 9. 1990 o zápisu firmy Rekon do podnikového rejstříku, je důkazem o založení firmy žalobcem v roce 1990, ale neprokazuje žádnou konkrétní dobu pojištění. Krajský soud zdůrazňuje, že dobu pojištění osob samostatně výdělečně činných představuje jen doba, za kterou bylo zaplacen pojištění [§ 11 odst. 1 písm. a) zákona o důchodovém pojištění]. Žalobce se důchodového pojištění účastnil jako osoba samostatně výdělečně činná od 1. 5. 1990 (viz jeho přihláška k sociálnímu zabezpečení osoby samostatně výdělečně činné od uvedeného dne) do 31. 12. 1995. V OLDP ze dne 4. 12. 2017 je žalobci uvedená doba započtena (viz výpisy z evidence osoby samostatně výdělečně činné – o zaplaceném pojištění). Žalobce pojištění zaplatil naposledy v roce 1995, resp. i v roce 1996, ale protože požádal o jeho vrácení, uvedená doba (rok 1996), stejně jako část roku 1997 mu správně započteny nebyly (odhláška z důchodového zabezpečení osoby

samostatně výdělečně činné dnem 31. 3. 1997). Žalobce své tvrzení o tom, že „byl zaměstnán ve firmě Rekon jako stavební asistent někdy v letech 2003 až 2014“ žádným důkazem neprokázal.

38. Za důvodnou soud neshledal ani námitku žalobce, že pokud za něho nebylo řádně placeno pojištění, neměla by tato skutečnost jít k jeho tíži. V ustanovení § 11 odst. 2 zákona o důchodovém pojištění je sice uvedeno, že podmínka zaplacení pojistného uvedená v odstavci 1 písm. a) se považuje za splněnou v případě, kdy zaměstnavatel pojistné na pojištění neodvedl, ačkoliv byl povinen toto pojistné odvést, uvedené ale platí pouze za situace, kdy není pochyb o tom, že nějaký pracovní poměr existuje. Trvání dalšího pracovního poměru v dobách, které mu dosud započteny nebyly, žalobce neprokázal.
39. V postupu žalované soud neshledal žádná pochybení a má za to, že skutkový stav věci byl žalovanou zjištěn v míře dostatečné pro vydání napadeného rozhodnutí. Pokud z evidenčních listů důchodového pojištění (zabezpečení) žalobce ani na základě dodatečného šetření žalované [ve smyslu § 6 odst. 4 písm. u) zákona č. 582/1991 Sb.] není patrná žádná informace o dalším zaměstnání žalobce, které by nebylo do jeho evidenčního listu zahrnuto, pak nelze k opačnému závěru dospět pouze na základě žalobcova tvrzení dle jeho ručně psaného přehledu dob pojištění ze dne 6. 2. 2016, které nebylo řádně doloženo relevantními důkazy, jak je opakovaně vysvětleno shora. Žalobce ani v žalobě neuvedl a nepředložil žádné konkrétní informace a důkazy ohledně dalších zaměstnání a výdělků, zopakoval jen své výhrady, které uvedl již v námitkách a k nimž se žalovaná vyjádřila v žalobou napadeném rozhodnutí.
40. Žalobce byl během správního řízení poučen o nutnosti doložit příslušné podklady, pokud byl pojištěn a zaměstnán i v dobách, které nebyly uvedeny v jeho osobním listu důchodového pojištění. Žalobce nedoložil ani prohlášení, které zákon o organizaci sociálního zabezpečení k prokázání sporné doby pojištění v situaci důkazní nouze v § 85 odst. 5 výslovně předpokládá, ačkoli byl o této možnosti žalovanou rovněž poučen. Soud podotýká, že soudní řízení není pokračováním správního řízení, ale je řízením přezkumným. Řízení před správními soudy je ovládáno zásadou dispoziční, a je to zpravidla žalobce, kdo nese v řízení jak břemeno tvrzení, tak břemeno důkazní. Právě žalobce musí v řízení tvrdit skutečnosti, které opodstatňují důvodnost podané žaloby. Pokud žalobce nesplní svoji povinnost tvrzení a důkazní, výsledné rozhodnutí zpravidla nevyzní v jeho prospěch (srov. *Blažek, T., Jirásek, J., Molek, P., Pospíšil, P., Sochorová, V., Šebek, P.*: Soudní řád správní - online komentář 3. aktualizace. Praha: C. H. Beck, 2016, § 52).
41. Krajský soud uzavírá, že žalovaná v souladu s ustanovením § 3 správního řádu zjistila skutkový stav věci, o němž nebyly důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který byl nezbytný pro soulad jejího rozhodnutí o přiznání starobního důchodu s požadavky uvedenými v § 2 správního řádu. Vzhledem k tomu, že žalobce v řízení před soudem nedoložil k prokázání svých tvrzení žádné důkazy a v postupu žalované soud neshledal pochybení, byla žaloba v souladu s § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodná zamítnuta.

V. Náklady řízení

42. Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 a 2 s. ř. s., neboť žalobce nebyl v řízení úspěšný a správnímu orgánu, který měl ve věci úspěch, právo na náhradu nákladů řízení ve věcech důchodového pojištění nenáleží.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Hradec Králové 13. února 2020

JUDr. Ivona Šubrtová v. r.
samosoudkyně